

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Szentgyörgy-utca 1092. sz. hová a lap szellemi részét illető czikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

Wttlich József könyvkereskedése, hova az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, (Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben: Haasenstein és Vogler (Neu-Marki 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész iven.

ELŐFIZETÉSI AR:

Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 „ 50 kr.

Előfizetési felhívás

„Székely Hirlap“

V. évfolyamára.

Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. Fél évre 3 forint. Évnegyed-re 1 frt 50 kr. o. é.

Az előfizetési díj legcélszerűbben postai utalvánnyal a „Székely Hirlap“ kiadó hivatalának Maros-Vásárhelyre küldendő.

Maros-Vásárhely, jan. 24.

„A költségvetés tárgyalása tetőpontjára ért. A küzdelem, mely mérközése egészséges pártok életerejének, mely valódi élete a parlamenti alkottmányoknak, melyben pártok születnek, erősödnek és széthullanak, mely kormányokat teremt és összetör, e küzdelem javában folyik. És folyik, széles és mély mederben, komolyan és méltóságteljesen, magasra hányva egyéni meggyőződés és tárgyilagos érvek, multa néző bírálatok s jövőendő tervek hullámain.“

Igy kezd a „Pesti Napló“ tegnapelőtti — reggeli kiadása vezércikkét, mely egészbenvéve, politikai s anyagi állásunk Raphaeli ecsetlése. S a ki e két fontos állásnak számtani tisztasággal és bizonyossággal kimutatott valódiságáról alaposan kíván meggyőződni, s ezen meggyőződés által magának nyugtot szerezni, az olvassa el többször az említett remek vezércikket.

Mi e szép művet főleg azért jeleztük, hogy azáltal kiemeljük országgyűlésünk komoly foglalkozási tárgyát, s e mellett aztán elmondjuk, hogy — a míg a törvényhozást a költségvetés nagyban és hosszason foglalkoztatja; azalatt nekünk mi lenne egyik fő teendőnk.

Felesleges szószaporitással mondani el jogi helyzetünk azon szomorú oldalát, mely mindnyájunk előtt közéről érezhetőleg ismeretes, t. i. hogy a teljesen káros hátrányban levő „magánjog“-unkon 6 lefolyt év alatt legkisebb javítás se történt, s az merőben érintetlenül lett hagyva azon sajátságos variáns természetében, mely szerint az, a királyhágon túl egészen más, mint a királyhágon innen.

Mi értjük ezen mellőzés okát, mely egy általános rombolás után 1867-ben bekövetkezett újjáalakulás nagy művével elfoglaltatásban fekszik.

Azt a kérdést se akarjuk most már kockáztatni: Valjon nem célszerűbb lesz vala-e az újjá teremtés alapjául a magánjogot alkalmazni?

Iy kérdések tétele ma már nem okosság-szerű.

Mi midőn kimondjuk, hogy a magánjogra, egyjól szervezett államban nagy súlyt fektetünk, sőt azt állítjuk, hogy egy állam jól szervezettnek nem is tekinthető, ha magánjoga a nemzeti jellem s az idő kívánalma szerint nincs rendezve, egy-szersmind elmondjuk, ezuttal felette röviden, oka-

inkat, melyek alapján a magánjogot magas és kiváló szempontból kívánjuk tekinteni.

Elvitázhatlan igazság, hogy egy állam virágzása, boldogsága az egyesek jóllétök által feltételeztetik. Az egyesek jóllétének egyik fő és biztos alapja pedig a személyt és vagyont teljesen biztosító kellőleg szabályozó magánjog.

Ép így érezte igazság fontosságát Poroszthon már 1792-ben, s ezen mély érzet eredménye lőn az a soha eléggé nem bámulható rendithetlen elhatározottság, hogy ép azon időben, midőn Poroszország Frankhonnal élet-halál harcot vívott, s Dumoriez forradalmi seregével az egész porosz haderőt Valmynál megsemmisítette, a porosz nemzet mind ezen szörnyű események által magát benn zavartatni nem engedte, hanem folytonosan munkált terjedelmes magánjoga létrehozásán, migsem 1794-ben annak kihirdetésével a nemzeti boldogság alapját ingathatlanná tevő. S ezen közzétételnél épen meg nem állva, folytonosan foglalkozott a szükségelt kijavításokkal, s 1803-ban kijavított magánjoggal lett a munkás és vallásos nemzet megörvendeztetve.

S ki tudja, hogy valjon I. Napoleont nem egy ily honboldogító tevékenység megértése buzdította-e a nemes példa követésére? S nem egy ily eléggé nem áldható utánzás eredménye lett-e az 1803-ban közzétett mindég jeles „Code civil.“

Elég az hozzá, hogy I. Napoleon a legelső fegyverszünetet a törvényhozásra használta, s ennek terén első helyre a magánjogot sorozta.

És nem a budget-t.

Sőt jól tudjuk, hogy mikor a budget lett későbbben tárgyalásul napirendre kitűzve, odahagyta a tanácskozást s Olaszthonba utazott.

Tehát I. Napoleon is, államrendezésében első helyre a magánjogot érdemesítette, s legfőbb súlyt arra fektetett.

Nállunk pedig törvényhozásilag e felette fontos tekintetben hat hosszú éven át mi sem történt.

Annyival — és pedig sürgetőleg — szükségesebb hát, hogy illetékes egyesületnek — például a fennálló Jogász-egyletek — jogi lapok részökről, a nagyon is hátramaradt magánjog javítására, törvényhozásunk könnyítésére, segélyezésére, a lehetséges előre is megtétessek.

Az e részben szükségelt eljárás módokat közlebről elmondandjuk.

Dobolyi Sándor.

Jogi rovat.

A helyi Jogász-egylet igazgató-választmánya.

folyó hó 22-kén alelnök Mikó Mihály vezetése alatt ismét ülést tartott; mikoris a január 15-iki ülés jegyzőkönyvének megállapítása után tárgyalta és elfogadta a bűntény által károsult magánjogi igényeinek biztosítása tárgyában közgyűlési határozat folytán az országos magyar Jogászgűlés elébe terjesztendő indítvány tervezetét: nemkülönben a p. törvénykezési rendtartás 587.

§-ának módosítása tárgyában ugyanoda juttatandó indítvány javaslatát, mely szerint az örökösödési eljárásban a perreutasító végzés ellen jogor-voslatnak lenne hely adandó. Mindkét rendbeli indítványa lapok hasábjain teljes szövegében közöltetni fog.

Szózat a székelyföldről törvényeink szerkesztőihez a codificatio ügyében.

Motto: „Willst du dich sehen, so muss der Spiegel rein und du mein Kind must ruhig sein.“

No hála Istennek, már nálunk is hozzáfogtak komolyabb munkához.

Ugy van, tisztelt olvasó, a sok pusztá szónoklat között is, még vannak, kik üdvös dolgok körül fáradoznak, mert megkezdették az egyes törvények codificatióját.

Tudjuk azonban, hogy nem minden munka biztosítja a hasznos sikert, azért korántsem árt, ha azt ideje korán jól szemügyre vesszük.

A gyakorlat és tapasztalás, mindig a jól végzett dolgot tekintí becses eredménynek, ezért tehát nem céltalanul fáradoz az olyan elme is, mely gondos figyelmét a kezdet minőségétől sem vonja meg, mert igaza van a practicus németnek, midőn azt mondja, hogy „Beharrlichkeit in seinem schwalheiten, ist die grösste aller schwachheiten“, és ezért, s hogy e közmondás minket ne sujthasson, ideje korán vessünk számot magunkkal és tetteinkkel.

Innen kiindulva, teljes buzgalommal fogtuk kézbe tollunkat, hogy törvény szerkesztőink munkálkodása közben, igénytelen bár, de jóakaratu nézeteinket őszintén elmondjuk, és ha lehet eszmecserét ébresszünk.

A codificatio mezején, láttuk már, a hazánkban tett kísérleteket, és nem mondjuk, hogy az eddigi fáradság eredménye, méltatlan volna hozzáuk, mert kötelesek vagyunk előismerésünkkel adózni, azon lankadatlan honfias buzgalom iránt, mely egy törvénykönyv szerkesztésének terhes munkájától saját éjjelét, nappalát, addig is el nem vonta, de azt se mondjuk, hogy nyugodtak lehetünk; nem mondjuk, hogy elegenden vannak, kik helyettünk gondolkodnak, kik megteszik mindazt, mit nemzeti jóllétünk igényel, parancsol, sőt épen most, a siető kornak sebes reptében, emelkedettebb lelki érzelmünk szilárd hangjával ébresztünk, minden jeles honfiat a tette, föl híván a munkásság mezejére lépni. honnan dicső magyar őseink szelleme a multnak hozzáuk fénylő sugarában feddve int, hogy térfiás erővel küzdjünk ezer éves korunk elérhetőségért, annak folytatásáért.

És ime, a jó példáért, mi is elvisszük a porszemét jövőnk oszlopához, megkísérjük a codificatio szellemileg nagy épületéhez annyi hasznos anyaggal járulni, mennyi korlátok erőnktől kitelik.

Szerintünk, a törvénycodex, oly rendszeresen szerkesztett és szentesített könyvet képez, melynek tartalmában egy országban élő állampolgároknak egymás közötti viszonyai, és magának az államnak is az egyes polgárookra miható viszonyai, a közös társadalmi élet céljának megfelelően és alaposan szabályoztatnak.

Minden mivel államban, általánosan szükségesnek elismert könyvet képez a törvényendex és egy ilyennek leggyakorlatiabb, legényesebb oldalát képezi azon helyes irány, hogy az államban, mulhatlanul egységes rendet alkot, és képezi a legszilárdabb kapcsolatot arra nézve, hogy az állami életben nélkülözhetetlen érdek egység meghonosuljon, el ne ágazzék, a mi pedig az egyesek külön érdekeit illeti, ezekre nézve határozottan kiszabja ama korlátokat, melyeken túl jogtalanul ki nem terjedhetnek és így egymással éles ellentétbe nem jöhetnek.

Midőn azonban fölmerül ama kérdés, hogy valjon hazánkban az eddigi codificálásnál, a fenn jelzett és általános biztositó irány, eléggé figyelembe volt-e véve, ha őszinték akarunk lenni, habozás nélkül fogjuk beval-

lani, hogy az eddigi eredménynek hosszas jövőt nem ígérhetünk és pedig azért nem, mert az eddigi munkálatban nem leljük föl azon magasabb nézpontot, melytől széttekintve mi is meggyőződhetnénk, hogy törvényszerkesztőink működésük közben oly szerencsés állást választottak, honnan minden irányban biztosan tájékoztató kilátás egy messzelátó szem elől nem volt eltakarva. Az eddigi munkálatokon nincs rajta az puczpóra és nincs rajta ama komolyabb barna színezet, mely valamely épületnek tömör és századokon túl tartó szilárdságát mutatja, pedig mindkettő nagyon is szükséges; az időnek himpora, nélkülözhetlen volna azért, mert életerős csirát rejtene a jövő kornak mindig megújuló terén is, az utóbbi pedig jelezne az állandóságot és nyugalmat.

Mind ezen kellékek helyett látjuk az újabb műveken az ugynevezett particularizmust, egyik vagy másiknak ide is, oda is röpkedő eszméjét, mely egy széles vidéknek egyes tájain figyelmen kívül átevező és melyre már az élő unokák is elmondhatják, hogy nem egy századnak vagy valamely kornak szelleme, hanem Péter Pálnak szükkörű észjárása, a mint a dolog saját vagy kölcsönözött szemüvegén tekinté.

Azonban nem is kicsiny a feladat, mély elmével a tiszta észnek mindent átható jós pillanatával fölhaladni azon helyes alapelveket, mely minket egy biztos magaslattól kiindulva, czélszerű és korszakokra kiterjedő következetes törvénycikkek alkotásánál legbiztosabban vezérelhetne.

Van e omnibus aliquid, de valamely tökéletes egésznek csak kisebb alakban öntött részeit látjuk, és így szükség van egy mesterkézre, mely mindezekből művészi sikerrel előlí a szép és szilárd mozaikot.

A mi saját nézpontunkat illeti, kimondjuk, hogy a helyes irány föllehetése végett, tekintsünk vissza a múlt időnek szilárdabb műveire, mert szükség az is, hogy eszméinket lelkesítve ébresszük és tapasztalatokat nyerjünk, mellett tudjuk, hogy az emberek mai napig szeretik a multat, de birjunk elszánt akarattal egyszersmind arra nézve, hogy nemzeti és állami jólétünk alapját, saját erőnk által is megteremthessük és ez még mind nem elég, mert egy olyan országban, mint a miénk, hol az 1848-ik évben föllángolt európai forradalom elvei, lényeges politikai és társadalmi változtatásokat létesítettek; hol a különféle osztályzatokat igen sok módosítást sőt csaknem teljes átalakulást szenvedtek; végre hol a régi törvények a társadalmi élet jelenlegi állapotára már czélszerűen nem alkalmazhatók és így szólva átmeneti kor-

szakot élünk, itt asajátigényeink és viszonyainknak megfelelő kész codexeknek különös tekintetbe vétele is elodázhatatlanul szükséges és valóban szükséges annyival inkább, mert vannak oly jelesebb törvényrendeletek, melyek hosszabb korszakon át gyakorlatilag folytonos használhatók valának és még sok idő kell ahhoz, míg magunkat túléljük.

Hangásalji.

(Folyt. köv.)

Nyiltlevél az erdélyrészi hirlapok érdekes szerkesztőihez*)

Tudva lesz a tisztelt szerkesztő előtt, hogy én egy új néplapban a székely nemzet története megírására nemzeti pályadij gyűjtését indítványoztam, s indokolva szükségességét, a székely nemzet fiát, akár hol is legyenek a magyar királyság területén, helyeslések ohajtott esetében pártolására hathatósan felkértem.

Hogy ez indítvány eszméjében némi életrevalóság van, hogy az talánt közohajástt fejezet ki, hinem kell azért, mert közzététele után azonnal számosan nyilatkoztak nekem helyeslőleg, szóval és levélben bátorítólag figyelmeztetés alakjában, némelyek helyesléseknek valódi súlyt is adtak, beküldve hozzám becses adományukat.

Az ilyen férfiak a jó eszmék, a hasznos kezdemények igaz barátjai, ezek a tett kazafiai! Fogadják meleg hálámát érte a gyámoltott ügy nevében. Ma január 14-én az indítvány élete 8-ik napjáig ezek a tisztelt hazafiak járultak az általam meggyújtott áldozat oltárához; Simon Elek 100 frt, Pap Miklós 2 arany, Biasini Domokos 20 frt, Ferencz J. 1 arany, Tompa L. 1 arany Kalmár Benő 25 frt, Molnár Sándor 1 arany, Magyarai Mihály 1 arany, dr. Gáspár Gáspár 5 frt, Bánai Vitalis 5 frt, Csiki Incze 1 arany, Rosenthal Albert 1 arany, Kónya Rudolf 1 arany, Hutflesz Károly 1 arany adomány-nyal.

Ebből a tényleg befizetett összeg u. m. az aranyokat az e napi börzei árfolyam szerint 5 frt 18 krba számítva 191 frt és 26 kr van beféve a kolozsvári Takarékpénztárba 1314 számú könyvecske mellett ily homlokirattal: Székely történeti pályadijalap. Aláírva, de még be nem fizetve, van 20 frt 72 kr, tehát az egy aranynak egy héti gyarapodása = 211 frt 98 kr o. é.

Nekem hátrahuzódottan igen igen szűk hatáskörben munkálódó embernek az eredmény vizsgálatomra van. Ajánlottam én ez eszmét már több ízben oly körökben, hol méltán lehetett volna pártolásra, nagy befolyásukat kértem

*) Azért intéztem ez oldalra leveletem, mert ez ügy főképen az erdély részeit illeti, de tisztelettel s hálálval fogadom, ha az anyaország lapjai is figyelemre méltadják, J. E.

vonását megnyitja. — „Nagyon tudom sajnálni, hogy ebből az unitonból hiányzik a szöveg,“ így szólt Thecla; azt hiszem, hogy én azt jól fogom énekelni.“ Egy pár gondolatot rögtönözött is a nagy eszméből, s ennek mély fájdalmat s méltóságot tartalmazó jellemét szerencsésen is adta.

Thecla hangjában az éreztető csengés a hárfa szivreható rezgésével volt párosulva. Fernánd e hang bája által érzése lón olvasztva. Egyszerre egy zokogás félbeszakasztja az éneket. — „Szívem megrepedt,“ így szól Thecla. Minő élet az, melyben a szív megszűnik dobogni?

Felkelt, zsebkendőjét ajkaira tévé, s mikor onnan elvette veres foltoktól voltátázva. — „Önborzadással néz reám, így szólt Thecla egy nemével a lelkesedésnek; mi lenne akhor, ha ön bensőmben tekinthetne! A veszély, mely engem emészt, a kétségbeesés. Ah! én végtelenül szerettem! Tudja-e ön kit? Elbeszéltem ezen végső szerelmem történetét. Ez a Záboski gróf eltávozása után történt.

Én elutaztam Frankhonban. Ekkor szó volt nápolyi színház részére leendő szerződéséről. Cannesban kévéssé megállapodtam. — Bár meghaltam volna mielőtt odamentem: Egy ostoba eset várt ott reám. Egy könnyű kocsí elébe fogott ló, melyet magam hajtottam, elragadt. Már nem tudtam, hogy hol vagyok, s erőm is szinte elhagyott, mikor egy ember az uton termett, s a szilaj lovat zabláján ragadta.

Annak vas ökle térdre ojtá az állatot. Én mig a veszéj tartott nyugodt voltam; a szabadulás órájában elájultam. Egy csók érzése ébresztett fel. Mikor szememet felnyitottam egy szép fiatal embert láttam magam előtt a lábaimnál, szemembe nézve kezeimet, karjaimat s nyakamat csókokkal halmazva.

— Ah! ki volt az az ember? kiálta Vaclair ur.

— Ez az afrikai vadászok egyik századosa volt. S én azt a boszuságérzetet, melyet Ön egy kiáltásban fejezett ki, sehogy se helyeslem,

— Ön!

— Én — O látva, hogy én magamhoz tértem nevetni kezdett s engem karjaira véve mint egyfoltat úgy

felkezdeményezésre. Nem talált viszhangra. Most a Jónás lapja szerkesztője önként ajánlkozott az eszme terjesztésére, s az én aranyomat kettővel pótolta meg. S ime rövid időn egy kis eredmény látszik. Most tán nem hallgatják ugyan régóta ápoltt tervemet. Most, mintha csillámlanék a távolban borult lelkem elé egy szikrája a megvalósulás reményének. Megérem-e teljesülés ünnepi napját? vagy mint annyi nemes törekvési czélja kivált ifjabb korunknak, az ohajom is a légkör párái között vész el; az ég tudja, de mindenesetre a székely nemzet magatartása határozza el.

Azonban mint indítványozó, nemzetemet compromissiotól megvédeni köteles vagyok. A megfogamzott eszme a székely névvel kapcsolatban már kiment a világra, ennek szégyent vallani nem szabad, ezt ápolni, fejleszteni, s egészen a megvalósulási minden lehetőt megtenni, minden jó hazafinak s honlétünknek kötelessége.

Ezért voltam bátor s erkölcsileg kötelezett a tisztelt szerkesztő urakhoz intézni e nyiltlevelet, mely eddigi eljárásomról egyszersmind számadás is buzgón kérve vegyék erős karjaikra a még csecsemőt, fogadják rokonszenvőkél tétő melegébe az életre méltó eszmét szerezzenek annak minden körben, minden nemzet, tudományt kedvellő fiainál, minden osztály és felekezet kebelében áldozni kész szíveket s fáradságot nem sajnáló apostolokat.

Ellenzéki lapban tettem az indítványt, mert székely tárgyú cikkr írására voltam éppen annak szerkesztőjétől felszólítva; azt mondotta nekem: a székely népet ohajtaná lapjával nagyobb mérvű lapolvasáshoz édesgeti. Ez nekem is évtizedek óta töprenkedéseim tárgya, de indítványom természetes talaja is épen e nép.

Nem habozva egy perczig is, a nélkül, hogy gondolkak a lap színezetére, minthogy régi eszmém szíves fogadtatását láttam, azt készségesen közzé tettem, s megvalom őszintén, republicanus lapban is kiadtam volna, csak hogy már valahára elérve lássam a nagy és előttem oly igen fontos célt... Való, hogy egyéni felfogás és politikai pártállás használhatja azt ez vagy ama czélja elérésére, de alkotmányos államban ez elvitathatlan személyi és polgári jog. A ki ürügyet keres arra, hogy ne áldozzék megvalósulását a közlő lapban, személyemben és egyéb akár hányokban. De az viszont az ő szabad cselekvési joga. Nézetem szerint egy mást egyikben sem korlátozhatjuk.

Az én felfogásom szerint az indítvány tárgya sem nem mellék, sem nem politikai, hanem egy önmagában álló tisztán tudományi czél méltó arra, hogy elérésére első vonalban a székelység és magyarság egész értelmisége, sőt a tudományt kedve lő minden magyar állampolgár, nemzetiségre, osztályokra, pártokra való tekintet nélkül, egyesüljön. Sőt ugy tetszik, hogy a kérdés, a mint már ma áll, egyenesen a székely nemzet becsületkérdése, mit elejteni engedni nem szabad, hanem inkább szent kötelesség oda hatni minden jóakarát egyesítése által, hogy a nemzeti pályadij-alap a nemzet méltóságának és az

hordozott. Egy perczel később bevoltam helyezve kocsimba, mely azonnal repült az uton; ő mellettem ült. A ló mérgében szörnyen hánykodott, — Ne féljen ön monda Saint Irén ur meg fog szelidülni mint egy bárány. — Hól van az ön lakása?

Megneveztem a lakot a hol leszáltam volt s csak hamár ott voltunk, Az állat vánszorgott mint egy igásló egy erőss kéz által kormányoztatva. Többé nem féltem. Egy kinem fejezhető érzés fogta el egész valómat Szerettem volna így utazni a világ végéig. Én gyenge és boldog voltam. Néha ajkaim felnyitak csak, hogy kimondhassam a szavakat; Ah! édes Istenem! Éreztem, hogy többé nem vagyok a magamé. És ez nagyon is így volt!

Fernand reszkette halgatta őt. Hogy minő elragadtatásnak engedtem én? nem tudom: úgy folytatá Thecla rá se nézve Fernándra Eszesebb jobb voltae ő mint a közönséges emberrel szoktak lenni? Nem láttam lábaimnál térdelni ép oly szép embereket a nélkül, hogy alamsnául csak egy gondolattal is meg ajándékoztam volna őket. Hány olyat vetettem én meg a kik szédítő gazdagsággal birtak, fényes neveket hatalmat egy kiérdemlet reputatio ígézé erejét ékes szólás vagy költészet által koszoruzott fiatal! Mind ezt nem tudtam s nem tudom magamnak megfajteni. Én Safs Itiet vetették bolondul szerettem Egy egész hónapot oly örültségben élttem le, hogy ma se birnok arról tiszta tudomással. Ő átértett mindent, Én neki a legesekeleyebb dolgott a legforróbban köszöntem Hogy őtet megnyugtassam, a legnagyobb áldozatokban kész voltam; azok természet szerinti jogoknak tünnek fel előttem. — Egyik napon felajánlá nekem szabadságot; nem fogadtam el: „erőltetett Nem, nem, kiálték, semmi lánczat köztünk! Azt akarom, hogy semmi más kötelék ne csatolja önt hozzám, mint szabad akarata.

— Egy hadjárat van indulóban s nekem ott kell lennem, így szólt ő.

— Menjen s én követni fogom.

(Folyt. köv.)

T Á R C Z A.

Az ismeretlen.

Az „Indépendance Belge“ után.

Dobolyi Sándor.

(Folytatás.)

Francine fátyolát arczára eresztette, s elérzékenyedve sirt. La Reynière asszony áthatva a mély fájdalom ezen mesterkéletlen nyilvánítása által, Francinet keblére szoritotta, mint egy anya a gyermekét. — „A legjobb ember, és Vaclair ur egy a kevésbé roszak közül azok közt kiket én ismerek, nem érdemes, hogy ön egyetlen könyccseppet hullasson érette,“ így szólt La Reynière asszony. Azonban engedjen meg neki, mert nem tudja, hogy mit tesz, de megengedi-e ön, hogy még egy kérdéssel terheljen? Ha jól fogtam fel, Salviatigrófné kerüli a mi társaságunkat, s akkor hogyan lehetséges, hogy ön egy ily jellemű személyt szeressen, s magát egészen odaadja?

— „Neki szüksége van reám, felelt Francine, szemeit megtörölve; ő körülbelől egy életkoru velem, s gondolatai gyermekkorom édes emlékeibe vannak beleolvadva. Irántai ragaszkodásomban nagy része van a szájalomnak. Mint boldogot, soha fel nem keresném. Thecla körü nincs senki. A véletlen bekövetkezhetik, s ha én akkor ott nem lennék, örökös szemrehányás és lélekmaradás üldözne engem.“

La Reynière asszony megsimogatta Francine fejét: — „Ugy van, így szólt ő, ön azok fájából való, kik késszek magokat másokért feláldozni.

— Ő még nem a legszánandóbb, monda lassan Francine, folytonosan sirva.

Ép ez időben Fernand Theclához ment. Zongorájánál találta, nagyon felindulva. Intett Fernándnak, hogy üljön le. — „Vártam önt,“ így szólt Thecla. — Ő nagy tüzzel jádszta, kezdő gondolatait az annyira ismert és kedvelt zordon solonak, mely az „afrikai nő negyedik fel-

ez által elérhető magas tudományi célnak megfelelő összegre növekedjék. S minél rövidebb idő alatt történik meg ez, s minél később szívvel s nagyobb számban járulnak hozzá hazánkfiak, annál fényesebb /lesz az erkölcsi nyereség belőle.

Meggyőződésem szerint, éretlenséget vagy téves nemzetpolitika követést tanúsítva az, ha egy különben jó eszmét azért nem pártolna, nemzetünk, mert ilyen vagy amolyan színezetű lapban jött arra nézve az első figyelemztető szózat.

Ha pedig valaki azért vonná meg tőle pártolását, hogy egy magam féle, kicsi ember, egy könyv-buvár és levéltármoly, merészelt ily nagy ügyben kezdeményező lenni, kérem tisztelettel, büntessenek engem, ne ez ügyet. Én akár e perczen kész vagyok mindentől visszavonulni s a továbbiakat az eddigi áldozókból alakulandó egy intéző választmánynak kezeire s lelkiismeretére bízni, csak kettőt kérve magam részére; egyik az, hogy én is legalább titokban érezhessek iránta híven, fáradhassak buzgón; másik, hogy majd, majd a cél elérésekor örvendhessek az eredménynek szívből.

Tisztelettel kérem a tisztelt szerkesztő urat arra is, hogy mivel gyűjtő ivem gyűjtésére felkért barátaim és az eszme pártolói közt, minden politikai pártnyalathoz tartozók vannak, engedjék meg, hogy az ügy további haladásáról, becses lapjaikban koronként értesíthessem, s részükről is a gyűlendő áldozatokat elfogadni, s hozzám azonnal gyümölcsöztető elhelyezés végett beküldeni méltóztassanak.

Kolozsvártt, január 14. 1873.

tisztelő honfitársuk,
J a k a b E l e k.

Fővárosi levél.

Pest, jan. 15. 1873.

Utolsó levelém után a főfigyelem folytán az országgyűlésre volt és van irányozva.

Előbb a telepítvényesekről szóló törv. javaslat némely függőben maradt pontjai alkottattak meg, melyek közül azonban hisszük, hogy a székelyföldre vonatkozó némely észeket a főrendiház nem fog hallgatással mellőzni, a mennyiben t. i. a tulajdonosok igen érzékenyen vannak érintve általuk.

18-án, azaz szombaton vette kezdetét a nagy pénzügyi vita. A miniszterium által 1873-ik évre előterjesztett költségvetési tervezet kedvezőtlen körülmények miatt ugyanis csak most vétetett az orsz. pénzügyi bizottság munkálati nyomán tárgyalás alá.

A bizottság előterjesztéséről röviden már mult év leveleim egyikében emlékeztem volt. A vita kezdetén Széll Kálmán előadójának ajánlata kitűnő beszédben a bizottság javaslatát elfogadásra, utánna Kerkápoly pénzügyértartott hosszas előadást, megvilágosítani törekedvén egész államháztartásunk pénzügyi oldalát s utóbb felolvén Ghicy Pálmának mult évi utolsó, általam akkor különösen kiemelt nagy beszédjére. Ezzel az első nap bevégeződött.

20-án Helfy Ignác, Gorove István, Móricz Pál és Zsedényi Ede beszéltek, Helfy mint egyik szélső baloldali képviselő természetesen mindent éj fekete színben lát s még általános vita alapjául sem fogadja el a javaslatot, nem gondolván meg, hogy valjon mi történne ha véletlenül az ő javaslata fogadtatnék? „Gorové éppen ellenkezőleg állapotainkat igen rózsás színben tünteti föl. Móricz sok helyeseket mond, de van neki egy furcsa falóva, a dohány, melyre ha felül mindjárt kétségbe kell vonnunk pénzügyi nagy tudományát. Különösen ki kel emelnünk a nap szónokai közül, közügyeink egyik legderékabb emberét Zsedényi Edét, ő éles bírálat alá vette a nemzet éves gazdálkodását s találván jelezte a hibákat midőn a tulságos és erőnként túlhaladó beruházásokra utalt, s midőn sok merőben feles kiadásokat említett fel, melyeknek azonban sem egyik, sem másik minisztert egyedüli okául föl nem ismerheti, hanem főképen magát a képviselő házat hibáztatja. Mély hazafiúi aggodalommal int takarékosabb gazdálkodásra, s metsző gunnyal említi fel, hogy mily sok rest és tudatlan hivatalnok élődik, a kevesebb számu szorgalmaosktól eltekintve az ország testén. Beszédje minden oldalról élénk éljenzéssel lett fogadva.

* * *

Két nagy bálon is tul vagyunk már, első volt 18-án a jogász-bál, mely sem fényben, sem jókedvben, sem anyagi eredményében nem mérkőzhetett megelőzőivel, sőt eddigi tudásunk szerint deficitel örvendezteté meg a rendezőseget, ha tévedtem majd szívesen helyre igazítandom. Második volt a adógyűlési nagy állarczos bál 19-én, mely már teljesen sikerült.

Marosi.

Kolozsvári levelek.

Kolozsvár, 1873. január 21-én.

Régi hallgatásom megszüntetéséül egy kellemes tárgy szolgáltatja az anyagot, mi is nem más, mint az egyetemi hallgatók folyó hó 18-án megtartott tánczvigalma, kapcsolatosan a joghallgatóknak jövő hó 3-án rendezendő tánczestélye iránti észrevételeimmel! A mi az előbbi illeti, nem kis élvezet volt a szép számmal egybegyűlt közönség meglegedését s a rendező bizottmány dicséretet érdemlő helyes és tapintatos eljárásait észlelni. Ha a szépek elősorolásához kezdenék, ez sokkal nagyobb tért venne igénybe becses lapjából, hogysem gondolnók, legyen tehát elég ez oldalról csak annak kinyilvánítása, miszerint Kolozsvár szépeinek nagy része ez estélyen képviselve volt. A tiszta jövedelem, mely körülbelül 300 forint, kétségtelen jele, hogy az ifjuságnak minden nemes irányu tendenciái vizshaugra találnak, s hogy a lelkes közönség felülfizetésekkel is gyarapítani törekszik azon bevételt, mely egy magasb cél megvalósíthatására az alapot képezendő!

Ily tapasztalat után csak erősbülhet meggyőződésünk azon siker iránt, mely a joghallgatóknak jövő hó 3-án rendezendő tánczvigalma által czéloztatik; — mig amaz az „egyetemi kör“ létesíthetőségét eszközöl, addig ez a „jogász-segélyző egyesület“ felállíthatóságát eredményezheti.

Hiteles kútforrásból merített tudomásunk szerint ez utóbbi bál rendezői egészen áthatva a szent czéltól, már is oly buzgó tevékenységet fejtettek ki, mely báljukat bizonyára a legszebbek közé avatandja, s mely e bál évek óta megalapított jóhírnevét nemcsak megőrzi, de — bátran merjük állítani — fokozandja! Arra azonban, hogy a tulajdonképeni cél — minél több jövedelem — elérésék, már okvetlenül a közönségnek kell segédkezést nyújtania, mely tekintve e bál iránt tanúsított szakadatlan rokonszenvét, bizonyosnak mondható s így a „jogász-segélyző egyesület“, melynek már hallatára is lehetetlen az igaz honfi szívnek érintetlenül maradnia, nem kis összeggel szaporodván alaptőkéje — még az év folytán emeltyűjével szolgálhat a tudományosságnak, a sors mostoha keze alatt nyögő, anyagi helyzetén, (mi pedig vajmi szükség a tudomány iránti hajlam fokozására s még inkább tanulhatásra) segítvén sok szorgalmas s jó erkölcsű ifjunak. Ép ezen édes öntudat, hogy e bál pártolásával egy szersmind egy emberbaráti egyesület létesítése függ össze, az mely távoli vidék közönségét is pátronosul nyeri meg, s mely annak szép eredményét előre is biztosítja, mit annak idejében közölni el nem mulasztand

alázatos szolgálja
á—1.

Berlin rendőrségének története a legrégibb időktől.

(Walhorn Albert berlini rendőri ülnök jegyzeteiből.)

(Folyt.)

Az utcák ezen állapota és az abbeli aggály, hogy a föntírtak által megrontott levegő betegségeket idézhetne elő, a polgármestert és a tanácsférfiakat gyors intézkedésre ösztönözték, 1660-ik évben összegyűltek és az utcák és kutak tisztítását illetőleg javaslatot dolgoztak ki, melyet a fejedelemlennek szentesítés végett előterjesztenek. Aug. 14-én eszközöltetett a szentesítés és meghatározottat azon mód, miként történne az azontul az utcák és kutak tisztítása. Ezen rendszabályoknak minden polgár rangkülönség nélkül engedelmeskedni tartozott, Ki egy köz- vagyis utcái kutat bepíszkított, vagy azon bármi kárt követett el, az utcái rendszabályok értelmében pénzbírsággal vagy fogsággal büntettetett.

A kutak fölötti felügyelettel néhány polgár bízott meg, kik a tanács által választottak és kutmestereknek (Brunnenherren) nevezetűnek, Tiszták, melyért díjazásban nem részesülének 4 évig tartott Kettő-kettő örködött egy kut felett, Tűzvész kitörésénél tartoztak a kutnál megjelenni és ügyelni, nehogy a kuton kár történjék.

Minden háztulajdonos az utcái rendszabály érvényre lépésétől számított hat hét lefolyta alatt köteleztetett a háza előtti térséget és csatornát kiköveztetni. A ganéj, homok, fa stbnek a ház előtti felhalmozása megtiltatott. Az ólak, istállók és egyéb büzös dolgok a városból eltávolítatának. A cselédek kik szemét és egyebek által az utcákat szándékosan bepíszkították, rogsággal büntettetettek, ha az uraságaik tudtával történt, ezek pénzbírsággal büntettetettek.

Az utcatisztítás ellenőrzésével utcamester (Gas-senmeister) bízott meg. Főkötelessége volt naponkin csengetve az utcákon keresztül kocsizni és az összehozott szemetet homokot és ganéj a tanács által e czélra kitűzött helyekre szállítani. Ki az utcamester kocsiját csengetni hallá, a szeméttel, melyet a ház udvarában egy tartóban összegyűjtött az utcára sietett, azt az utcamester szekerébe dobá és elszállíttatá. Ezen korból már a tűzoltói intézménynek is találhatók nyomai,

Mint hogy az utcák tisztatlansága még ezentul sem csökkent egy 1691-ben kelt rendelet betiltja az utcái cloakákat és rendeli, miszerint azok a földben boltozattal éjittessenek. Nagy lépés volt ez, mely az utcatisztítás ügyében tetetett. Ezen lépéstől fogva az utcák tisztítását rendszereztebb kezdtek kezelni. Egy 1700-ban datált kibocsátvány már meghatározza, mely napokon mely városrészek és utcák tisztíttassanak. Az utcatisztítást hátráltatók bírsággal büntettetettek

Mig az utcák tisztításának költségeit az illető házbirtokosoknak kelle viselniök, a vásárpiaconk és nyilvános tisztítását a hatóság eszközölte vagy bizonyos egyének által, kik ezért fizetést huztak vagy pedig az ily czélokra már ez időben is alkalmazott ra-bok által.

Már a tizenhetedik század végével találunk rendőri szabályokat, melyek az utcái rend és biztonságra vonatkoznak és melyek tanúságot szolgáltatnak arról, hogy a rendőrség ez irányban sem volt tétlen. Így egy 1668-iki rendelet tiltja az utcán a lármát és éneket, a mennyiben a zajongók elfogását rendeli.

Sokszorú panaszok keletkezének a sebes kocsizás miatt is, mert történt, hogy több gyermek és agg elgázoltaték. 1693-ból kelt patens tehát tiltja a sebes hajtást és intézkedik a járókelők biztonságáról. A többiek közt rendeli ha két koci szemközt találkoznak, az mely könnyebben mozog és több helye van térjen ki. A gyalogok biztonsága végett rendeltetett, miszerint a sötétség beálltával minden koci láttassék el lámpával a szánkák pedig csengetyűvel.

A közönség és utazók kényelmére már 1700-ban hozott a bérkoci intézmény. Csak kik magukat a czélból bejelenték tarthatának bérkocsit. A megállapított árszabályon felül többet a bérkocsisoknak követelniök nem volt szabad.

A 17-ik században hozott be Berlinben az utcavilágítás. Már 1682-ben létezett egy világ kiáltitási rend és meg volt határozva a lámpák égésének ideje.

A rendőrség már ez időben kiterjeszté figyelmét a koldusokra is oly koldusok ellenében, kik nem munkaképtelenség hanem munkakerülésből koldultak, szigorú rendszabályok követtettek. Az 1540-ki rendészet szabályai szerint idegen koldusok az országból való kitolonczoztatását. E rendeletek, melyek a 16-ik században a koldusok ellen hozottak azért ily szigorú mert ezek gyakran erővel szerék meg maguknak azt mi önkényt nem adatott nekik. Azért szintén szigorú szellemben egy 1574-iki rendelet még büntetést ró azokra kik ily kóbor munkatűlőknek önkényt szállást vagy egyebet adnak.

(Folyt. köv.)

Helyi dolgok.

— A maros-vásárhelyi helyét hitvallásu főtanodában tartandó közvizsgálatok sora az 1823-dik tanév első felében. Kérdezi: Január 27-kén d. e. 8—12-ig az I. bölcselmi osztályt, egyetemes történelemből: Bihari Sándor rendes tanár. d. u. 2—5-ig a II. bölcselmi osztályt állattanból: Elekes Károly r. tanár. 28-kán d. e. 8—12-ig az V. középosztályt: Lakatos Sámuel rendes. Konecz József, Hunyadi Imre, Pap István és Mátyás Sándor szaktanítók. d. u. 2—5-ig az I. bölcselmi osztályt, mennyiségtanból: Mentovich Ferencz r. tanár. 29-én d. e. 8—12-ig a II. középosztályt: Dávid Gyula rendes, Lakatos Sámuel, Benkő Gyula és Tóth Bálint szaktanítók, d. u. 2—5-ig az I. bölcselmi osztályt, latinnyelvből: Konecz József s tanár. 30-kán d. e. 8—12-ig az I. középosztályt: Benkő Gyula rendes, Lakatos Sámuel, Dávid Gyula és Tóth Bálint szaktanítók. d. u. 2—5-ig a II. bölcselmi osztályt, tapasztalati lélektanból: Horváth Gáspár r. tanár. 31-kén d. e. 9—12-ig az I. bölcselmi osztályt vegytanból: Elekes Károly r. tanár. d. u. 2—6-ig a III. elemi osztályt, minden tantárgyból: Medgyesfalvi József osztálytanító. Február 1-én d. e. 8—12-ig a III. középosztály: Mátyás Sándor rendes, Elekes Károly, Hunyadi Imre, Lakatos Sámuel szaktanítók. d. u. 2—5-ig II. elemi osztályt minden tantárgyból: Székely Sándor osztálytanító. 3-kán d. e. 8—12-ig a IV. középosztályt: Pap István rendes, Elekes Károly, Hunyadi Imre, Lakatos Sámuel, Mátyás Sándor és Tóth Bálint szaktanítók d. u. 2—6-ig a IV. elemi osztályt minden tantárgyból Lénárt József osztálytanító. 4-kén d. e. 8—12-ig a VI. középosztályt: Konecz József rendes, Urr György, Horváth Gáspár, Hunyadi Imre, Lakatos Samu és Mátyás Sándor szaktanítók. A tanári kar megállapodása nyomán kiadta. Maros-Vásárhelyt 1873. január 13-án Urr György tanvezető tanár.

— Meghívás. A „maros-vásárhelyi dalárda“ folyó jan. 26-án vasárnap d. e. 10 órakor a városi tanácsház uagytermében rendes évi közgyűlést fog tartani, melyre a t. részvényes és működő tagokat tisztelettel hívja meg M.-Vásárhelyen 1873 január 20-án az ig. választmány.

Legujabb posta.

— Pest, jan. 22. D á k Ferencz, a mint ma reggel a képviselő házba akart menni rosszul, lett. Vissza kellett indulnia és ágybafeküdt. A rosszullét jelentéktelennek látszik s délig orvost nem hivatott.

— Pest, jan. 21. Képviselőház ülése; Mióta a költségvetés tárgyalás kezdetét vette mi a volt a legélénkebb vita. Szwarc Gyula reformpárti — 10, 12 millios kölcsöncsinálást kíván kiválólag a nevelés érdekében, Csávolszky Lajos — balközép — élesen támadja meg a kormány eljárását. Pulszky Ferencz visszautasítja az ellenzék az iránti vádját, mintha a pénzügyi állás rossz lenne Nekünk, így szolt, kölcsönöket kell csinálnunk, mert csak is a beruházások teendik a terhek elhordozását jövődöben könnyebbé. Meg kel, a népnek mondani mennyire van szükségünk az jószívvvel megadandja szükségést. Azért hát a pénzügyminiszter állitsou ki egy pénzügyi programot, A baloldal sok panassza csak megrontja minden ok nélkül az ország hitelét.

Koncz Gyula két óra hosszan tartó beszédében, melyet gyakran szakított meg az általános helyeslés és taps — egy beható bonczollás és a magyar államháztartás egybenhasonlító statistikai felvilágosításítása alapján kimutatta, hogy pénzügyi állásunk nem épen oly nyugtalanító, milyennek azt az ellenzék festeni szereti. Utál e részben azon erkölcsi és anyagi nagy haladásra melyet az ország a két utóbbi évben tett a temérdek beruházásokra, és nemzetgazdászati új forrásokra és egy az ellenzék ellen intézet beható és élet polemia után kifejti végre egy rendszeresített nép — és pengzgdászati politika alapvonásait a költség vezetési rendezés kérdéseit adófelemelést s a deficit edezését a pénzügyi bizotmán betérjesztés értelmében tárgyalván Ez a beszéd az eddigi költségvetési vita fénypontja volt.

— Maros-Vásárhely, jan. 25. A ebclera Marosszékben is, különösen Jobbágy Telkén 7 cholera beteg közül 3 meghalt. Azonban a megyei főorvos ez ideig a betegséget szörványosnak és nem járványosnak tekinti.

Törvénykezés.

A m.-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilv. ülésében az 1873. év január hó 27-én és következő napjain következő ügydarabok fognak előadatni.

I. Tanács polgári ügyekben.

Weingaértner Fr. Eichner János e, munkabér i. Müller M. Dima György e. kártérítés i. Hincz János Zerbes Teréz e. munkadíj i. Moes Mihály Kimpián Illyés e. munkadíj i. Simontelke község. Pásk Dániilla e. somvh. i. Szász nemz. egyetem. Siánku György s t. e. adósság i. Hahunbachi gör. egyes. egyház Hahubachi közs. e. költség előjegyzés iránt Becze Imre Barabás Károly s t. e. zálogjog előjegyzés i.

Ferencz Károly k. t. r. b. által.

Ids. Somogyi Borbára s t. Bakolo János e. atya ság elismerés i. Zgia Petru s t. Pakurár Angyel s t. e. szerz. teljesit. i. Zsiboth közs. Barcsai Sigmondné e. földek kiadása i. Anna l. Toma Miklea Juona Juon Miklea o. örökrész kiadása i. gr. Teleki Miksa bagyatéki ügye, Zathureczki Gábor Toniolliker János e. 300 frt i. Tamás Stéfán s t. Szabó Károly e. 94 frt 78 kr, i. Sikó Miklós Bartha János e. 13 frt 54 kr i.

Csergedi János k. t. r. b. által.

Neszter Czete Mária Komsa György e. fekvők kibocsátása i. Hangu George Sándru Motok Veronia e. fekvőkhözi tulajdonjog elismerés e. Cerba Péter Cerbu Mánú Sofia e. tulajdj. i. Graef Catharina Stofes Mihály e. tulajdj. i. Román Axente János Román Axente György e. tulajdj. i. Olteanu Juon Muntyán Juon e. 123 frt 60 kr i. Izraile Nikulaj Muntyán Anna e. 172 frt 85 kr i. Borbariu Nikulai Leterna Károlina e. birháb. i. gr. Rheday Lajos Kapra Vaszilika e. bérlet. i.

Elekes Pál k. t. r. b. által.

Miklós György Szakács György s t. e. birtok viszszabocsátás i. Kornya Avram Morucza Juon e. 190 frt. i. Vámos Sándor Benjamin Izrael e. 300 frt i. Müller Mihály Kroner Mihály e. batár igazit. i. Glockner Mihály Fakes János e. birtokhb. i. Bereczki Imre Németh Mihály s t. e. birthb. i. Diamantitein Ábrahám Betegh Ferencz e. haszonbéri szerződés teljesítése i. Bán István s t. kolozsvári ev. ref. főiskola pénzalap e. fizetés i. Goldschmied Adolf Márk Márkus e. 516 frt i. Kráinik Sándor Löbl Salamon e. bérlet felm. i.

Bécsi tőzsdei árkelet (januárius 14.)

5% metallique	66.60
5% nemz. államkölcsön	70.85
1860. államkötvény	101.75
Bankrészvény	979.—
Hitelrészvény	327.25
London	108.95
Ezüst	106.75
Arany	5.20
Napoleon arany	8.67
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	78.75
" " " temesi	77.50
" " " erdélyi	76.50
" " " horvát-slavon	—

Felelős szerkesztő: DOBOLYI SÁNDOR.

Nyomtatta Imreh Sándor Maros-Vásárhelytt, az ev. ref. főiskola gyorssajtóján 1873.

HIRDETMÉNYEK.

(3)

2—6

Legujabb törvénykezési munkák.

Kaphatók Wittich J. könyvkereskedésében Maros-Vásárhelytt.

A Telekkönyvi Rendtartás,

és az erre vonatkozó törvények és rendeletek magyarázata tekintettel Erdélyre

irta Zlinszky Imre. Ára 2 frt 40 kr.

Az új Szolgabirói hivatal kézikönyve

megyei tisztviselők, ügyvédek, jegyzők, és községi előljárók használatára. Ára 2 frt.

Birtokrendezési eljárás

az ország erdélyi részében ára 40 kr.

Kolozsmegye-ghalui egyesbirája által

a községi előljáróságok részére kiadott

UTASÍTÁS

községi bíróságokhoz utasított ügyek tárgyalása és kezelése tárgyában

mintákkal

Ára 20 kr. — Postánküldve 26 kr.

Törvényezikk a községek rendezéséről. Ára 40 kr.

1865/8-dik évi országgyűlési Törvényezikkek.

Hivatalos kiadás. 8-adrét. Nagybetűs kiadás. 2 frt. Vásonba kötve jelvényekkel 3 frt. Ugyanaz hivatalos zsebkiadásban füzve 2 frt. Csinos váson-kötésben jelvényekkel 2 frt 80 kr.

1869-ik évi Törvények gyűjteménye. Hivatalos 8-adrét-kiadásban ára füzve 1 frt 10 kr., kötve jelvényekkel 2 frt. Hivatalos zsebkiadásban füzve 1 frt 20 kr., kötve jelvényekkel 2 frt.

1870-ik Törvények gyűjteménye. Hivatalos diszes zsebkiadás ára füzve 1 frt 40 kr., kötve jelvényekkel 2 frt. Hivatalos 8-adrétü nagybetűs kiadás. Ára füzve 1 frt 20 kr., kötve jelvényekkel 2 frt.

1871-ik Törvények gyűjteménye. Hivatalos 8-adrét nagybetűs kiadás ára 2 frt 50 kr. Diszes kötésben jelvényekkel 3 frt 50 kr. Hivatalos zsebkiadás. Ára 2 frt 80 kr. Diszes kötésben jelvényekkel 3 frt 60 kr.

1872-ik Törvények gyűjteménye. 4-edrétü törvénytár-kiadás. 25 iv ára 2 frt. Hivatalos 8-adrét-kiadás és hivatalos zsebkiadás. (Sajtó alatt.)

1872-iki Rendeletek tára. Hivatalos kiadás. Hatodik folyam. Előfizetési ára 50 ivnek Pesten 3 frt. Postán bérmentve 3 frt 80 kr.

A bélyeg- és illetéktörvények és szabályok. A legujabb időkg kiegészített hivatalos kiadás. Ára 2 frt Kötve 2 frt 80 kr.

Törvény a községek rendezéséről. Magyarázó jegyzetekkel. Nyolczadrét-kiadás. Ára 1 példánynak 40 kr.

Telekkönyvi oktató.

Irtá Ürmösy Boldizsár Ferencz. 2-ik javított kiadás. Ára 80 kr.

(1)

5—5

1/5 1839-diki

ROTHSCHILD-SORSJEGYEK

melyek sorozatai kihuzattak, s melyeknek az 1873. márczius 1-én történendő számhuzásánál mulhatlanul nyerni kell, 20-ad részekben elad 12 frtjával

Fischer M. L., bank- és váltóüzlete a „Fortuná“-hoz Pest, hatvani-utca 16. sz.

Pest (Lipótvárosi) takarékpénztár részvények részletfizetésre az osztalék biztosításával.

Azon rendkívülig fokozódó törekvés, melylyel a hazai takarékpénztár részvényei a legbiztosabb, s nyeresényt nyújtó tőke elhelyezésül használatnak, indított arra, hogy csekély takarékoság mellett egy kis tőkepenz biztos értékpapirba fektethető legyen, ez okból a

Pest (Lipótvárosi) takarékpénztár részvényére

hivom fel a n. é. közönség figyelmét, melyek részletfizetésre megszerezhetők.

A Pest (Lipótvárosi) takarékpénztár

körülbelöl kilencz hóval ezelőtt két pesti bank-intézet tevékenysége által jött létre, kiktől nagy tért vett át, s ma már egyik tekintélyesebb takarékpénztárunkká lett, s eddig is, az első 9 havi működés után, részvényenként már eddig 5 frtnál többet osztand.

A Pest-Lipótvárosi-takarékpénztár solid állapotát mindenenk között kiválóan az tanusítja, hogy a helybeli bankok s bankárok által alakított consortium a Pest-Lipótváros takarékpénztár részvényeinek nagy részét átvette.

Ez eset minden kétséget eloszlat, s igazolja, hogy e takarékpénztár üzletköre, biztos vezetése és smert szilárd igazgatása mellett folyvást szélesbülend.

mik a részvények emelkedését biztos kilátásba helyezik.

Kisebb tőkeösszeg biztos elhelyezésére Pest-Lipótvárosi takarékpénztár részvényeit ajánlatom, melyeket darabonként

84 forintért

12 havi 7 frtos részlet törlesztésre adok,

akként, hogy az első részlet lefizetésével biztosítom a vevőnek, részvénye után esendő osztalékot. Mihez képest kérem a n. é. közönséget a részvételre, hogy tőkéjét minden kétségen kizáró határozott értéket biztosító ily papirba fektesse.

Megrendelésekre vásárlók, a helybeli tőzsde pontos napi árfolyama szerint is; letéteményül is nállam maradhatnak e papirok, mely esetben darabonként

10 forint teendőle, s a hátraléka részvények átvételekor

Az esetben, ha részletfizetésre legalább 25 darab vásároltatik, a fizetés meghatározását a vevő jogául engedem.

Számos bel- és külföldi üzlettársaim s megrendelőimnek ajánlom, hogy a Pest (lipótvárosi) takarékpénztár részvényeire teendő megrendeléseiket ideje korán teljesítsék, mert hihetőleg rövid időn beálló áremelkedés esetén képtelen leszek a fenti áron kívánságaikat teljesíthetni.

Vidéki utánvételi megrendelések azonnal teljesíttetnek.

Fischer M. L.

bank- és váltóháza a „Fortuná“-hoz, Pesten, hatvani-utca 16. sz. a.